

Arrest

nr. 58 257 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt op 20 oktober 2009 België binnen. Zij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring en haar verblijf wordt toegestaan tot 19 januari 2010. Zij is in het bezit van een Algerijns nationaal paspoort met Schengenvisum en een Franse verblijfskaart geldig tot 24 juni 2010.

In augustus 2010 biedt verzoekster zich samen met haar partner aan bij de gemeente met het oog op een huwelijksaangifte. De partner van verzoekster is een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Het parket van de procureur des Konings te Kortrijk opent een onderzoek naar dit huwelijk en concludeert op 22 september 2010 dat er geen voldoende aanwijzingen zijn om de voltrekking van dit huwelijk te weigeren.

Op 9 oktober 2010 treedt verzoekster in het huwelijk met een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Op 19 oktober 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij beroept zich op haar zwangerschap met bevalling voorzien op 22 oktober 2010.

Op 22 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.10.2010 bij onze diensten werd ingediend door:

S., H. (R.R.: 681011029884)

nationaliteit: Algerije

geboren te B. op 10.01.1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid), m.n. : Dat het artikel 9ter een verblijfsprocedure vormt voor de in België verblijvende vreemdeling die lijdt aan een ernstige medische aandoening of die lijdt aan een medische aandoening waarvoor in het herkomstland geen adequate behandeling mogelijk is zodat een gevaar ontstaat voor verzoekers fysieke integriteit. Uit het voorgelegde medisch attest dd. 12.10.2010 blijkt dat er sprake is van een normaal verlopende zwangerschap. Dat een normaal verlopende zwangerschap geen medische aandoening vormt. Dat de bevalling bovendien voorzien was op 22.10.2010, deze datum is inmiddels ruim overschreden. Dat het artikel 9ter m.a.w. niet op verzoeker van toepassing is.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)”

Op 14 januari 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel : schending van artikel 9ter Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 7 Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen de motiveringsplicht en het verbod op machtsoverschrijding als beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag verblijfsmachtiging op grond van medische redenen (artikel 9ter Vw.) onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, §3 van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, §1 en 2 KB van 17 mei 2007.

De bestreden beslissing voert aan dat op straffe van onontvankelijkheid de aanvraag moet gestaafd worden met een medisch attest aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte. Verwijzende naar het gevoegde medisch attest stelt de beslissing:

"Uit het voorgelegde medisch attest dd. 12.10.2010 blijkt dat er sprake is van een normaal verlopende zwangerschap. Dat een normaal verlopende zwangerschap geen medische aandoening vormt. Dat de bevalling bovendien voorzien was op 22.10.2010, deze datum is inmiddels ruim overschreden. Dat het artikel 9ter m.a.w. niet op verzoeker van toepassing is".

De beslissing voegt er aan toe dat het verzoekster vrij staat eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing is onwettig.

Artikel 9ter Vw. bepaalt:

(...)

Artikel 7 Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt:

(...)

Er wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen het ontvankelijkheidsonderzoek en het gegrondheidsonderzoek van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vw.

Uit de samenlezing van artikel 9ter Vw. en artikel 7 KB 17 mei 2007 kan men besluiten dat de aanvraag onontvankelijk kan verklaard worden wanneer de vreemdeling nalaat om bij zijn verzoekschrift een medisch attest te voegen van de medische aandoening/problematiek waarop de aanvraag steunt.

De vraag of de aangevoerde en gestaafde medische redenen kunnen beschouwd worden als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, zoals bedoeld in artikel 9ter van de wet, zal aan bod komen in het onderzoek ten gronde.

Verzoekster voegt bij haar aanvraag:

een medisch attest, opgesteld en ondertekend door een dokter, waarin de medische problematiek wordt bevestigd;

verzoekster steunt haar aanvraag op de medische problematiek zoals die blijkt uit het gevoegde attest, zeggende (terecht of ten onrechte) dat deze kan beschouwd worden als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, zoals bedoeld in artikel 9ter van de wet;

verzoekster geeft in haar aanvraag bijkomende uitleg waarom zij meent dat de zwangerschap in haren hoofde de aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vw, verantwoord;

De aanvraag dient dan ook als ontvankelijk te worden beschouwd.

De twee redenen die in de bestreden beslissing worden aangehaald om de aanvraag te verwerpen, zijn beiden motieven die de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

Ten eerste stelt de beslissing dat uit het attest blijkt dat het een normaal verlopende zwangerschap betreft en dat een normaal verlopende zwangerschap geen medische aandoening vormt.

De goede opvolging van een zwangerschap (regelmatige controles, toegang tot een arts, opvolging, ...) raakt de gezondheid van moeder en kind. Dat een (hoog)zwangere vrouw nauwgezet medische opvolging behoeft, is een algemeen erkend gegeven. Het gegeven dat de zwangerschap normaal verloopt is daarbij een momentopname, die de noodzaak niet wegneemt tot verdere opvolging.

De bevalling zelf, die overeenkomstig de stukken zeer nakende was, is zelfs een operatieve ingreep, die normaal gepaard gaat met een tijdelijke hospitalisatie. Dat de bevalling in normale omstandigheden probleemloos verloopt is juist een verdienste van de goede medische begeleiding, waarbij gepast kan gereageerd worden in geval van complicaties.

De bestreden beslissing kan dan ook niet zondermeer oordelen dat een aanvraag ingediend op 19 oktober 2010 voor een hoogzwangere vrouw waarvan de bevalling voorzien is op 22 oktober 2010, geen blijk geeft van de noodzaak van medische zorgen/tussenkomen.

Dit blijkt trouwens uit de beslissing zelf waar de aanvraag weliswaar wordt verworpen als onontvankelijk, doch anderzijds wordt gesuggereerd aan verzoekster om op grond van de medische stukken een verlenging te vragen van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Minstens dient een dergelijke appreciatie te gebeuren in de gegrondheidsfase, aangezien men zich niet langer uitspreekt omtrent de aanwezigheid van de noodzakelijke stukken, maar omtrent de waarde/gegrondheid van de aangevoerde redenen.

stelt de bestreden beslissing van 22 december 2010 dat de bevalling voorzien was op 22.10.2010, en deze datum reeds ruim overschreden was op.

De ontvankelijkheid moet echter beoordeeld worden op het ogenblik van de aanvraag, aangezien uit lezing van artikel 9ter Vw., in het bijzonder artikel 7 §2 KB 17 mei 2007 dat duidelijk bepaalt:

Men kijkt naar de stukken die bij de inleidende aanvraag zijn gevoegd, waarmee wordt benadrukt dat het onderzoek moet gebeuren op grond van de gegevens in de inleidende aanvraag.

De bepaling stelt dat in tegenovergestelde geval (m.a.w. in alle andere gevallen), de gegrondheid van de aanvraag onderzocht moet worden.

Hoedanook, verwerende partij had niet de bevoegdheid om in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek, te beoordelen dat de medische gronden, gestaafd door een medisch getuigschrift, niet voldoen aan de voorwaarden van ernstige ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter Vw., zodat zij haar bevoegdheid heeft overschreden.

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij onder verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 7? § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de door verzoekster aangehaalde aandoening, namelijk haar normaal verlopende zwangerschap met voorziene bevallingsdatum op 22 oktober 2010, geen medische aandoening is zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat dit artikel niet op haar van toepassing is. De verwerende partij vervolgt dat verzoekster bezwaarlijk kan voorhouden dat een zwangerschap een ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Verzoeksters betoog over medische zorgen en tussenkomst bij de bevalling en het optreden van mogelijke complicaties doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

De verwerende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing een clause werd opgenomen waarbij erop wordt gewezen dat verzoekster eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster is bevallen op 20 oktober 2010 en dat zij geen zulk verzoek heeft ingediend. Het is de verwerende partij niet duidelijk wat het belang is bij de uiteenzetting van haar middel.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 7, § 1, tweede en derde lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet op verzoekster van toepassing is omdat het medisch getuigschrift dat verzoekster voorlegt enkel een normaal verlopende zwangerschap vermeldt en dat een normaal verlopende zwangerschap geen medische aandoening vormt. Bovendien heeft de bevalling inmiddels plaatsgevonden. Verzoekster kan eventuele medische elementen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt besproken in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag.

§ 2. onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

(...)”.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte: verzoekster legt enkel een medisch attest inzake een normaal verlopende zwangerschap voor maar dit vormt geen medische aandoening en inmiddels is de bevallingsdatum ruim overschreden, artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet van toepassing op verzoekster.

In het middel uit verzoekster kritiek op het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van de aanvraag zelf een oordeel heeft gegeven over het door verzoekster voorgelegde medisch attest terwijl hij daartoe niet de bevoegdheid heeft en dat de vraag of de aangevoerde medische redenen beschouwd kunnen worden als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit pas aan bod mag komen in de gegrondheidsfase van het onderzoek. Verzoekster meent dat de aanvraag ontvankelijk moest worden verklaard en dat de motieven van de bestreden beslissing de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

Uit de aanvraag ingediend op 19 oktober 2010 blijkt dat verzoekster zich beroept op haar zwangerschap en op het feit dat de bevalling voorzien is voor 22 oktober 2010, zodat zij niet kan reizen en dat er eventuele complicaties kunnen zijn in die zin dat er mogelijks een keizersnede dient te worden uitgevoerd. Het medisch attest dat verzoekster bijvoegt, vermeldt een zwangerschap met bevalling voorzien op 22 oktober 2010.

De Raad wijst erop dat uit de aanvraag van 19 oktober 2010 blijkt dat verzoekster zich uitsluitend steunde op een zwangerschap waarvan de bevalling vier dagen later was voorzien. Bij het indienen van huidig verzoekschrift had de bevalling reeds plaatsgevonden, zodat de grond van verzoeksters aanvraag, met name haar zwangerschap, niet meer bestaat. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster de verwerende partij op de hoogte heeft gebracht van eventuele verdere complicaties.

De vraag rijst bijgevolg naar het belang dat verzoekster nog heeft bij het aanvechten van de motieven van de bestreden beslissing.

Daargelaten deze vraag blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de mening toegedaan is dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet op verzoekster van toepassing is, omdat het medisch getuigschrift dat verzoekster voorlegde geen betrekking heeft op een ernstige medische aandoening zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet: een normaal verlopende zwangerschap vormt geen medische aandoening.

In het verzoekschrift geeft verzoekster een uiteenzetting waaruit blijkt dat zij de mening toegedaan is dat een zwangerschap gepaard gaat met een bevalling die een operatieve ingreep vormt en dat de appreciatie hierover toekomt aan de ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase.

Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat verzoekster geen verdere aanvullingen heeft ingediend of informatie heeft verschaft in het kader van haar aanvraag. De Raad wijst er op dat artikel 9ter, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de vreemdeling alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte dient over te maken. De bewijslast ligt bijgevolg bij de aanvrager zelf. Hieruit dient redelijkerwijze te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging ook toekomt om zelf de verwerende partij op de hoogte te houden van de evolutie van zijn toestand. Nu verzoekster na de bevalling geen informatie heeft verschaft, is haar uiteenzetting in het middel inzake de *“noodzaak tot verdere opvolging”, “een operatieve ingreep”* en *“de goede medische begeleiding, waarbij gepast kan gereageerd worden in geval van complicaties”* niet ter zake dienend.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te stellen dat een normaal verlopende zwangerschap waarvan de bevalling voorzien is binnen vier dagen, en waarbij er geen verdere informatie wordt verschaft, geen ernstige medische aandoening vormt zoals vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, namelijk een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekster zet niet met concrete gegevens uiteen dat dit motief kennelijk onredelijk is of zou steunen op een foutieve feitenvinding. De verwijzing naar mogelijke complicaties en naar een keizersnede vormen loutere beweringen van verzoekster, die geen steun vinden in het medisch attest dat zij bij haar aanvraag voegde.

De gemachtigde van de staatssecretaris is in alle redelijkheid tot de conclusie gekomen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet op verzoekster van toepassing is, omdat zij geen medisch getuigschrift aangaande een ziekte bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd.

Nu *in casu* in alle redelijkheid werd vastgesteld dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet van toepassing is, worden de overige onderdelen van het enig middel niet ter zake dienend aangevoerd en dient er niet op te worden ingegaan.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET